

посока да потегли. Най-после решила, но не следъ много достигнала гора и, колкото повече навѣзизала въ нея, гората ставала по-гжста. Почнало да се здрачава, а краятъ ѝ се не виждалъ.

Постепенно небето се покрило съ облаци. Настъпила нощъ, а не се виждала ни една звезда. Момиченцето вървѣло съ затаенъ дъхъ. То виждало, че се е заблудило, но не можело да се оправи. Не изпитвало никакъвъ страхъ и било готово да се покаче на нѣкое дърво и тамъ да дочака деня. Но мисълта за грижитъ и тревогата, които създадо на родителитъ си, го измъчвала страшно. То не виждало и не очаквало отъ никъде помощъ. Тогава неволно колѣничило, скръстило ржце и отъ дъното на душата си отправило гореща молитва: — Света Богородичке, помогни ми!

Чистата и сърдечна детска молитва стигнала до Божията майка. Около нея безшумно летѣли въ топлата и спокойна лѣтна нощъ безименни мушички,

— Милички, елате тука, прошепнала небесната майка, и протегнала ржка.

Мушичкитъ послушно накацали по дланъта ѝ.

— Слушайте, какво ще ви кажа. Въ една гжста гора се е заблудило мило момиченце. То не мисли сега за себе си и не се бои отъ нищо, но се измъчва много, че е причинило голѣма тревога на родителитъ си. Надарявамъ ви да свѣтите като малки звездици. Вмѣсто безименни мушички, отсега, по името на това момиченце, всички ще ви наричатъ **свѣтулки**. Отлетете при него и го отведете, презъ тая тъмна нощъ при родителитъ му!

И станало чудо. Мушичкитъ заблещукали и една следъ друга отлитали отъ ржката на Божията майка. Скоро тѣ се спуствали въ гората и повели момиченцето къмъ дома му.

Хр. Спасовски

24 МАЙ 1942 Г.

Алеи обкитени,
акации въ цвѣтъ;
опива душитъ ни
най-свежъ ароматъ.

И слънце издигнато
на свода високъ, —
тъй много постигнато
срѣдъ мрака дълбокъ.

Навредъ ликуване —
народъ възроденъ!
Потъналъ въ сияние
е новиятъ день!

Хр. Цанковъ